

За конкурса на ДАБЧ: „България в моите мечти“

Ех, България... Чете се България, произнася се: Родина, Майка, Отечество.

Има ли нещо по-ценно от това да си горд, че си българин и да обичаш всичко родено от майка България - от малко камъче покрай Рилските езера до огромния връх Мусала? Отговорът е ясен. Но има ли по-голяма болка от това да си в чужбина, далеч от единствената си родина, да не чувстваш нейните милувки и усмивки, да не виждаш нейната уникална природа и изящни красоти? И дори да си далеч от отечеството си, няма как да го забравиш. Като се сетим колко болка е понесла България, колко мъки, колко войни за свобода и обединение. Колко войници, опълченци, революционери са загинали в името ѝ –няма как да я забравим, невъзможно е. Нейната история е също една от причините да си горд, че си се родил в тази държава.

Сега ли? Сега почти никой не остана. Децата на майка България си тръгнаха далеч от нея, само защото са безсилни да се справят с проблемите си.

Всички ние, далеч от България, мечтаем да се завърнем в родината си, но с чиста съвест, и да я обичаме така силно, че да жертваме живота си в името ѝ както именитите българи, чиито рисунки и снимки стоят закачени във всяка класна стая, за да напомнят на младите ученици колко борбени трябва да са за родината си. Децата още от малки са ставали патриоти, а сега? Сега като че ли всичко е забравено. Трябва да се появи нов народен будител като Паисий Хилендарски, за да ни припомни миналото.

България е мъничка, в сравнение с други държави в Европа, но пък за сметка на това тя заема огромна част в сърцата ни и забравим ли я, тази част от сърцето ни се къса.

България е уникална също и с природата си - от мънички горски плодове до цели гори. Гората е мястото, което пронизва с едно приятно чувство всеки път, когато излезем на разходка или играем с приятели. Въздухът там ни кара да се чувстваме свежи и бодри. Животните в гората са свободни. А

сега? Сега горите се отсичат малко по малко и животните се убиват за наша наслада. Водите и въздухът също се замърсяват.

Така ли ще оставим България? Така ли ще оставим мястото, в което сме вдишали за първи път – нашата родина, нашето отечество, нашия дом?

Не мечтая обаче България да се промени. Обичам нейната природа, обичам нейните творения, обичам всичко българско, което ни кара да се гордеем с нея. Мечтая ние, хората, да я направим щастлива. А за постигането на тази цел е нужно само да си припомним, че сме българи, а това ще ни вдъхнови достатъчно. Нека я направим по-чиста, нека рециклираме. Нека при всяко чуване на българския химн да се изправяме гордо с ръка на сърцето и сведена глава. Нека зарадваме някой бездомник, безделник, нека го накараме да се чувства щастлив, че е в земите на България. Нека се усмихваме по- често, нека посрещаме с усмивка и доброто, и лошото. Нека опознаем страната си, нека пътуваме и посещаваме различни места. Нека четем български творби на именити автори...

Не изисква много да накараме България да се гордее с нас, както ние с нея. Нужна е само любов към родината и българско юнашко сърце!

Светослава Райнова Флоренцова

ученичка от 6.клас

на БСУ „Д-р Петър Берон” – гр.Прага